

[Hans Kjær.]

være det store, forberedende arbejde, der er gjort, kan iværksættes stærkere med fornuftig baggrund, vil stille samfund som erhvervsvirksomheder over for meget betydelige krav. Skal virksomhederne sikres, så ikke arbejdspladserne forsvinder, må vi have rimelige skattemæssige regler vedrørende virksomhedernes indsats. For at bevare konkurrenceevnen bør vi tage initiativ til internationale aftaler, og her vil medlemskab af et samarbejdende Europa kunne være til stor gavn. Rationaliseringen af den offentlige sektor må stadig udbygges, og opgavefordelingen mellem kommuner, amter og stat skal videreføres.

I den trinvise uddannelsesreform må der nu lægges større vægt på erhvervsuddannelserne. Det er rimeligt, at den del af ungdommen, der vælger sin fremtid i praktisk erhverv, får en lige så god mulighed for en trinvis fremgang og underbygning af deres tilværelse som dem, der beskæftiger sig med de mere teoretiske ting.

Jeg har tidligere fra denne talerstol talt om nødvendigheden af større erhvervsforståelse, af større forståelse for erhvervenes vilkår og disses betydning for samfundet og for de mennesker, som skal leve af erhvervene direkte ved at få deres beskæftigelse, ved at få arbejdspladser, men også for de opgaver, som man nu måtte enes om at samfundet som helhed skal løse. Jeg synes, der er sket fremskridt i den senere tid i denne forståelse. Men det kniber åbenbart stadig i de store medier, radio og tv, det ser vi eksempler på. Det er én af grundene til, at vi ønsker dette monopol brudt. Der er mange andre grunde. Den væsentligste grund er ønsket om at få nogle bedre programmer. Selv om det kan være noget, før vi får en ekstra tv-kanal, der bør være uafhængig af Danmarks radio, så skulle det vel være overkommeligt nu at begynde med en privat radiokanal.

Vi går ikke ud til det forestående valg med omkostningskrævende løfter til øjeblikkelig gennemførelse. Det betyder ikke, at vi ønsker et stagnerende samfund. Men vi må nu sætte kræfterne ind på at få styr på den offentlige sektor, så der bliver plads til øget produktion. Vi må sætte kræfterne ind på at stimulere produktionsindsats, arbejdslyst og opsparing, så vi kan få en fortsat vækst til

gavn for såvel den enkeltes levestandard som den offentlige indsats. Kun ved at sikre vor konkurrenceevne — og hertil vil vort forslag om det før omtalte kontaktorgan være af største betydning — kan vi sikre fortsat høj beskæftigelse og få grundlag for at løse de mange opgaver, som tidsudviklingen stiller os overfor.

Vi må nu ud af den tid, hvor vi brugte pengene, førend vi tjente dem. I 1970'erne skal vi tjene penge, førend vi bruger dem. Kun det giver tryk udvikling i økonomien, og derved får vi også i det lange løb råd til mere.

Den 21. september skal vælgerne afgøre yderligere en ting, nemlig om den ændring af valgrætsalderen, der er vedtaget her i folketinget, skal gennemføres. Jeg vil anbefale vælgerne at vise ungdommen den tillid, der ligger i, at man stemmer ja ved denne lejlighed. Jeg ved godt, at der er kredse af ungdommen, der opfordrer til at strejke, havde jeg nær sagt, over for denne sag, fordi man ikke synes, det er vidtgående nok. Den debat finder jeg ingen anledning til at tage op igen, men jeg tror, at en stor del af ungdommen må forstå, at det er dog bedre at få gennemført nedsættelsen til 20 år end at opfordre folk til at forhindre denne nedsættelse. Jeg opfordrer altså vælgerne til at muliggøre dette.

Det andet, vælgerne skal afgøre, er, hvem der får mandat til at lede udviklingen i de nærmeste år. Mulighederne er jo åbenbare. Efter mange års ustabile politiske forhold med 12 ministre, 12 ministerier — ikke ministre, der var mange flere — på godt 25 år har vi nu haft en stabil regeringsperiode. Får regeringen tilslutning dertil, er den indstillet på at fortsætte sit arbejde. Alternativet er en socialdemokratisk ledet regering, forventelig da en regering under hr. J. O. Krags ledelse og efter sigende en mindretalsregering, der må søge at forhandle sig frem med dem, der byder sig til fra sag til sag. Som jeg har sagt, nærer jeg ikke virkelig tvivl om, at socialdemokratiet, i hvert fald dets ledelse og det store flertal, vil være med til at føre Danmark ind i fællesmarkedet, når de givne betingelser forventelig snart er opfyldt. Men hvad med den politik, der skal sikre vor konkurrencemæssige stilling, der skal sikre vor eksistens inden for fællesmarkedets rammer, der skal sikre, at